

LA TUIES

—Ho veus, mamà, com era convenient que em posés el “guardapolvo”?

DIARIO SEMANAL, PLAMANTE Y LUSTRADO DE AVISOS, ANUNCIOS Y ESQUELAS MORTUORIAS

ISALE HOY!

Nuestro programa: Sordidad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

A falta de otro placer en estas fiestas mayores Rufasta arrambará el apio y conquistará menores.

Llegó la época feliz de las fiestas callejeras con orquesta y embalado y veladas placenteras.

Esta es diversión barata donde puedes disfrutar, si en el baile de los ramos sabes el salto efectuar.

Puedes hacer mil conquistas, si eres un muchacho listo y aunque luego te reclamen, si me acuerdo, no te he visto.

Si eres de temple ajerido, te recomiendo la mar hacer a los de la orquesta una estonita a rabia!

Un golpe siendo marreco, estaba yo en el Turó, y una idea maquiavélica, el cerebro me cruzó.

En el saxofón de un viejo seis caracoles metí, y al darse cuenta el buen hombre,

¡pensaos lo que me ref! Suerte tuve de mis pier-nas, que siempre han sido ligeras, pues sino me hubiese puesto a más de cuarto las peras.

Otra vez, ya más crecido, estaba yo en La Bisbal, y dejé ir bien hinchados, seis globos de "La Mundial".

Había entonces la guerra, y todos los chiquitines decían que aquello eran los tudescos zepelinos.

Peró una chica más grande, que hacía muy bien bordados, decía que era una flota de enormes acorazados.

Yo entretanto, haciendo [el mec, a una chica de Gerona le contaba un cuento chido, de aquello más de la bro-ma.

Nadie descubrió mi treta y pasó por ser su autor, un burote que se estaba cerca de la Plaza Mayor.

Hubo reparto de másticos con gran regocijo mío, y uno que estaba a mi lado, me decía: ¡Es usted un tío!

Como ya sabéis que estoy sin pasta esta temporada, voy a emplear el truquito de cultivar la arrambada.

Iré a Gracia, a San Ger-vasio, y después al Guinardó, a la calle de Provenza, y a la Plaza del Padró.

A las niñas que me gustan, les pediré relaciones, diciendo está mi familia compuesta de señorones.

De paso que bailo un fox, el terreno exploraré y si quieren, a las Planas después me las llevaré.

Amigos que estáis pensando dentro de la redacción, ¡no digáis que soy casado que os soltaré un cosco-rrón!

Dad recaditos al Amo, a las chicas del "Edén", a las que hacen el "Boi Boi" y a las del "Folies Berge-re".

Recomendad a Bernades que no sea tan tremendo, o sino, parecerá

"La Venganza de Don [Mendo".

Guardad pañas, sobre todo, que llegaré decaído, y tendré que reponerme, tomándome un buen cocido.

El recadero de Arbeca mis noticias os traerá, junto con cuatro facturas de una folda de Teyá.

Pagadlas si estáis en fondos, que yo me voy a bailar, y si es que algo se os ofrece, ya lo sabéis: ¡a mandar! (1).

Rufasta
Sarauista

(1) Quiere decir: a mandar la pasta por anticipado.

PLAUSIBLE

INICIATIVA

LA RETAGUARDIA, que no se suena con media manga, ha querido contribuir con su pequeño peculio al homenaje a los aviadores, y piensa regalar a Rada un encendedor. Un día de estos, la cachonda y despampanante Laura Brunet procederá a colocarle la primera piedra.

DENUNCIA

Por cometer actos inmorales en la vía pública, escandalizando a dos damas del 19 del Hospital, ha sido denunciado un caballo mayor de edad, cuyo nombre y demás circunstancias personales se ignoran.

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

La famosa revista
YES - YES

La revista de les magnificències

OUI - OUI

El millor espectacle de Barcelona

CONCERT

ADOLO

APOLO - PALACE
Gran èxit de

Carmen Fontana
Marguerida Vila

i del modern
TABARIN

en els jardins i gloriètes
GRAN BALL

CONTINUAT

FOLIES BERGERE

El music-hall de las familias

Continuen els gran èxits de

DE PAGES A COMERCIANT

La millor revista que es representa al Paral·lel

Consumacions econòmiques
Esmerat servei de

Restaurant

POMPEYA

El music-hall més divertit de Barcelona

Tots els dies espaterrants èxits de les artistes

PEPITA IBELTY
ZOE - DORITA

en
LA REVUE DEL POMPEYA

Redacció i Administració: Bou de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

Les sabates d'en Portela

VOSTES ja deuen haver sentit parlar d'en Pere Lluís de Gàlvez, rei del "sablajo" i excelent poeta.

D'anècdotes d'aquest home, fervent admirador d'en Zuloaga i de la cassalla de la serra, se'n podria fer un llibre, com ell n'ha fet un, dedicat al difícil art de treure calers a la gent. ("El Sable", preu tres pessetes, reclam gratuïta, perquè l'Amo n'és l'editor.)

En Pere Lluís de Gàlvez és aquell que, a canvi de vint cèntims, va dir a n'en Rufasta que era "el Mark Twain d'Espanya". Però, en té de més bones, i aquesta n'és una:

Certa vegada, va anar a "operar" a un antic periodista que cada tarda va a pendre cafè a l'"Ateneu" i ocupa, des de fa pocs dies, un càrrec important a l'Exposició d'Indústries Elèctriques.

Aquest li va dir que "no", i, al vespre, el troba a la Rambla. En Pere Lluís de Gàlvez, se li acosta i li diu:

"—Acabo de estar en el Gobierno civil. Portela

(d'això fa tres anys) no quería recibirme. Yo que le digo al ordenanza: "Ese hombre es un desagradecido. ¡Cuando pienso que muchas veces en Madrid, llevaba zapatos porque se los pagaba yo!" Al oír estas palabras, Portela, que me escuchaba tras la mampara, abre la puerta, me llama y, sin añadir palabra, me pregunta: "¿Cuánto?" ¡Mil pesetas! le contesto yo. Saca la cartera, me da diez "pàpiros" de a veinte duros y me dice: Aquí van, pero eso de los zapatos, que no se repita, porque podría perjudicarme..."

No negaran vostès que en Pere Lluís de Gàlvez és un home molt divertit.

Un anunci divertit

A la "sesuda" "Vanguardia", trobem, retallem i enganxem:

"Casamiento importante. Padre e hijo, solos, viudo y soltero respectivamente, de 55 y 28 años, bien parecidos, honrados y buenas costumbres, residentes en la provincia de Gerona, por ser muy propietarios en la misma y temporalmente en Barcelona, por tener varias casas en ésta. Por desgracia de familia, casarían como Dios manda con madre e hija solas que sean también propietarias y además aproximadas condiciones y vivir a donde quisieran, o en todo caso el hijo solo con señora o señorita de buena presencia. Seriedad y reserva: nada de intermediarios. Escribir con referencias a Vanguardia 1251."

Deixem els comentaris per en Rodríguez Colà.

L'unió fa la força

DEU fer cosa d'un parell de setmanes, en un local de Barcelona molt important hi va haver una assemblea de vinyataires.

El president resumia en un discurs les conclusions aprovades, i cridava:

—I no oblideu, companys, que l'unió fa la força!

Un de la Junta se li va acostar:

—*Dispensi* — li va dir — però, en això, els meus parroquians no estan pas d'acord. Quan jo uneixo aigua amb el vi, tothom diu que el troba més flux!

L'hortolà de Sant Boi

LA MINYONA EXIGENTA

ENCARA no té minyona? — vaig preguntar a l'Irene, en veure que ella mateixa em sortia a obrir la porta.

—No me'n parli, que això és horrorós! — respongué —. Sap vostè quines pretensions té, avui en dia, aquest personal?

—Dotze duros?

—No és això. Figuri's que ahir mateix a la tarda, me'n va venir una. Em va semblar que ens entendríem, encara que em feia l'efecte d'ésser molt descaradota. En el moment en què ella va entrar, hi havia aquí en Felip, que se n'anava al cafè, i així que fou fora, em va fer la següent observació:

—Es simpàtic, el seu senyor!

Vostè s'imagina si en altres temps jo hauria continuant discutint amb una minyona que de bones a primeres es permet fer-me comentaris sobre el meu marit, que jo no li demano pas? Però, és allò, han canviat els temps... Vàrem quedar conformes en les condicions metàliques.

—Com vostè haurà vist — em digué — jo no li he parlat per res de sortir. Vostè, senyora, es farà càrrec, malgrat això, que quan s'és jove es té dret a estimar i a ésser estimada... Jo, senyora, necessito una racció d'amor cada vuit dies...

Me'n vaig fer càrrec. Jo, que a les vint-i-quatre hores ja pateixo, no vaig trobar excessiu que ella

volgués ainar un cop per setmana. I li vaig dir:

—I quin dia?

—Si no li fos molèstia, el dijous a la tarda...

—Està bé. Després de dinar, podrà sortir.

—Es que jo no desitjaria sortir, senyora...

—Com? Vostè voldria... rebre a casa nostra?

—Ja veurà, senyora. Vaig a explicar-me més clarament. Jo voldria que vostè em deixés cada setmana al seu senyor...

—I ara! Que no n'hi ha d'altres?

—Sí, senyora; però, amb altres, això em podria comprometre, exposar-me a trobar algun indecent... Jo sóc una pobra noia, que no puc inspirar-li, a vostè que és tan caia, la més petita gelosia...

—Però, això que vostè em proposa, és absurd!

—Són les meves condicions. Si no li convenen...

—Jo hauria refusat, però la pols, el desordre d'una casa sense minyona, em van fer capitolar.

—Està bé, doncs! Conformes!

—Tinc un darrer prec que fer-li, senyora...

—Quin?

—Li agrairia molt que el dimecres no lleixís els articles que publica la Laura Brunet a LA TUIES.

—I ara!

—Perquè no s'engresqués massa i deixés, a la nit, molt cansat al seu senyor...

I, davant d'aquella darrera imposició, vaig decidir quedar-me altra cop sense minyona...

F. Orrolla

= JUAN — HITO =

—I no té melons més grossos?

—Jo, no, maca. Però vagi aquí davant, a la parada de la meva senyora.

CERCANT PIS

EN Tomeu cercava un pis tranquil, on no hi hagués soroll, ni trànsit, ni burgit. Era professor de matemàtiques, i no li convenia que li distreguessin als alumnes quan feia alguna operació algebraica complicada.

Per fi, en un carrer de Sant Gervasi, en trobà un, que li semblà de la seva conveniència.

—Es tranquil, aquest barri?— va preguntar a la portera.

—Ja ho crec, senyoret! No sentirà mai ni una mosca!

I la bona dona, per acabar-lo de convèncer, va afegir:

—Miri si n'és, que darrerament s'hi han comés tres robos i dos assassinats i ningú no se n'ha enterat!

M. Andanga

EL LLOGUER

SENTIT al "Maxim's", entre dues xicotes:

—Es veritat que s'ha mort en Baulés?

—Sí, noia.

—Ho deus haver sentit molt, oi?

—No gaire!

—No et podies pas queixar! pagaves per trimestres i total et costava una estoneta de complacència a canvi del rebut!

—Sí, però aquest problema, ja l'he resolt de seguida. Ara envio a pagar el rebut al meu ballari de "charleston" i també paga en espècies a la vídua...

R. E. Tallet

—Aquesta pinta vaig comprar-me-la a l'encant. Com que vas dir-me que la volies "venturera"...

LA REONEIXENÇA

FOU amb l'legítima satisfacció d'haver fet aquell any una bona obra, que donya Tula presentà a la Junta de la Societat per a la Regeneració dels Costums, a la Quimeta Martí.

La Quimeta Martí era una d'aquestes desgraciades, carn de vici i d'hospital, que, en sortir d'una greu malaltia, havia de recollir la caritat de la Societat per a la Regeneració dels Costums.

Aquella xicota, degradada sols superficialment, en trobar-se, per la fatalitat de les circumstàncies, dins d'un ambient canalla al que difícilment podia acostumar-se la seva ànima senzilla de pagesa, oblidà aviat, en la seva convalescència, el què havia sigut. El benestar de la vida reposada i sana del refugi, l'influència benèfica del treball, van operar en ella una transformació radical i absoluta. Als tres mesos tornava a estar grassa i robusta, amb uns colorets frescos de camperola i el mateix

canvi havia experimentat la seva moralitat.

I passà el temps, i així com en totes les pobres pecadores recollides per l'obra, tard o aviat, es produïa aquella reacció misteriosa que les fa tornar al vici, la Quimeta continuà éssent la noia senzilla i bona, en la que les urpes del desenfré sols deixen una màcula cada jorn més fugitiva.

Una tarda, la Quimeta es presentà a casa de donya Tula.

—Voldria demanar-li un favor, donya Tula — mormolà.

—Digues.

—M'agradaria poguer anar a passar vuit dies al poble... Oi que m'ho concedirà, vostè que és tan bona?

—Bé, ves-hi; però, sobretot, no t'hi estiguis més dies. Ja veus la falta que em faràs. Cap no podria fer la teva tasca amb l'interès i el carinyo que tu hi poses. Ves, noia!

I, maternalment, donya Tula féu un petó al front de la pecadora penedida.

—Digui'm una altra cosa, donya Tula... Vostès deuen haver gastat molt amb mi, oi?

—Molt, noia! Quan et vàrem recollir, pensa que aquelles injeccions que et donaren un mes seguit, costaven quatre pessetes cada una. I el brou de gallina, i els reforçants... Prop de seixanta duros! Ja ho veus, si en tens d'estar, d'agraïda!

—Admirable obra la de vostès, donya Tula! — digué la Quimeta amb una emoció de reconeixença —. Cregui'm que faré tot el que pugui per a pagar-los-hi!

—I ara, tonta! — respongué donya Tula —. Això, ni pensar-hi!

...—Faci el favor de no empaïtar-me més pel carrer! Que no ho veu, que encara no sóc una "menor"?

I la Quimeta marxà. Vuit dies passaren. Donya Tula dubtava. Tornarà? — es preguntava —. Aribà el dia. La presidenta de la Societat per a la Regeneració dels Costums, esperava ansiosa... Però, a les deu del matí, la Quimeta entrà, radiant, i s'abraçà amb ella.

—Què contenta estic, de tornar a estar entre vostès! I, sobretot, ara que ja puc complir la meva obligació amb la Societat... Tingui!

I del davantal, curiosament embolicats amb un diari, tragué la Quimeta sis bitllets de cinquanta pessetes.

—I ara! Però, per què has fet això?

—No hauria estat tranquila mentre no ho hagués fet, senyora. Vull que amb aquests diners, puguin redimir a una altra desgraciada com jo.

Una llàgrima furtiva d'emoció sincera rodolà gultes avall de la presidenta, que va preguntar de seguida:

—Però, com t'ho has fet, per guanyar això en tants pocs dies? Deus haver treballat molt!

—Oh, sí, senyora! M'he cansat molt, però era el meu deure!

I, en fixar la seva vista en l'ex pecadora, donya Tula es donà compte del canvi operat en ella. Tornava a estar pàl·lida, ullerosa, demacrada...

—I, com els has guanyat, aquests diners? — preguntà.

La Quimeta va baixar la vista com avergonyida i, amb un tó de sacrifici, pronuncià en veu quasi imperceptible:

—Oh, res: deixant fer un xic de barrila a n'els pagesos del poble!

Marcel Terra

L'INFLUENCIA DEL MENJAR

L'ALTRA nit, plovia a bots i barrals i pel mig de la Rambla anava un borratxo fent cada "ese" que la gent es moria de riure.

—Sembla que va molt alegre, vostè! — li va dir un d'aquells que passen pel carrer Nou a veure si troben alguna senyora que els hi faci el pes i els n'hi tregui un altre que porten damunt.

—Home, regular! — contestà l'aprofitat deixeble del gran Bacus.

—Però, vostè fa més passes endarrera que endavant — li observà el desconegut —. A n'aquest pas, no arribarà a casa seva aquesta nit!

—Ja m'ho temo, ja!

—Per què bevia tant, sant cristià?

—Oh! Perquè m'agrada molt!

El borratxo, després d'aquells mots, va callar un moment, i després afegí:

—Però, no es pensi que és pel vi, que vaig endarrera!

—Ah, no? Per què, doncs?

—Perquè he estat a "Villa Rosa" i he menjat molts "cangrejitos"...

Bur Letta

UN DESVERGONYIT

EN Carles? — va dir nostre amic Pons, una nit que, tot jugant al billar, vàrem sortir a parlar d'ell —. Es l'home més desvergonyat que he conegut en tota la meua vida!

—No ereu molt amics?

—Molt! Però si algún dia ens trobem, i això no és gaire fàcil, perquè tinc entès que ara és a Nova York, de la primera bufa que li pego, el deixo estabornit!

—Però, què t'ha fet?

—Res! Com aquell que diu, res! Va fugir amb la meua dona!

—Què dius, ara?

—Sí!

—Però no deies que la teua dona era un cap de brot, que només et donava disgustos i que el dia que se n'anés a l'altre barri, et quedaries tan content?

—Sí! Però és que el dia abans, jo li havia deixat tres mil pessetes i no me les ha tornat!

K. Parró

—Com se coneix, fill meu, que encara no t'ha pescat el doctor Voronoff!...

LA DARRERA MODA

LA senyora de Doublé va amb el seu espòs a veure els nous models de temporada, i tots dos entren en una casa on hi han maniquís vivents.

Una de les noies apareix amb un vestit escotat fins a la cintura.

—Això, senyora — diu la venedora — és el que vesteix més!

—Ah, sí? — preguntà el marit, amb un tó un bon xic escèptic.

—Sí, senyor, sí...

—Doncs — afegeix l'home — m'agradaria veure el que vesteix menys!

S. Uri Panta

LA PERDUA GREU

L'ANTONIETA estava d'allò més preocupada, aquell capvespre de diumenge.

—Noia — li deia a la Carme, la seva amiga —. No sé pas com tornar a casa!

—Per què?

—Perquè he perdut els sostenidors, i com que no en tenia d'altres, la mama se n'adonarà! Si almenys pogués trobar un pretexte!

—Això rail! — respongué la Carme —. Diga-li que te'ls has deixat al tranvia!

Kit Xalla

BONA RESPOSTA

LA nit de Sant Pere va baixar a Barcelona un pagès de Mataró — no tan pagès com tenen fama d'ésser els fills de la noble lluro — que venia disposat a divertir-se, encara que li costés uns quants duros.

Va baixar del tren, se'n va anar cap a cà n Joan i va sopar esplèndidament — eren les deu del vespre — i un cop va haver pagat el compte, que va pujar un reguitzell de quartos, entrà en l'històric carrer de l'Arc del Teatre i al primer individu que va veure passar, li preguntà:

—Escolteu, mestre! Que em farieu el favor de dir-me on és a cà la Madame Petit?

L'altre es va posar a riure.

—Home! — li contestà —. Aquí davant mateix! Però, sembla mentida que m'ho pregunteu, tan gran com sou! Fins els més tontos hi saben!

—El pagès — que ja hem dit que només en tenia l'aspecte — es va posar a riure i respongué, deixant a l'altre bocabadat pel xasco:

—Es precisament per això que vos ho he preguntat a vos...

K. Parró

LA PETITA DIFERENCIA

MAMA... Quina diferència hi ha entre un toro i un bou

La senyora, davant d'aquella innocent pregunta de la seva filleta, dubtà un moment i, per fi, es decidí a respondre:

—El toro és el pare del bedellet...

—Sí... sí... Però, i el bou? — insistí la criatura.

La bona senyora, trobant-se més compromesa que mai, tingué una resposta enginyosa:

—El bou... — contestà — és l'oncle!

Ark Heta

CARINYO JUSTIFICAT

CADA istiu, quan el senyor Pons va a Aiguafreda, on hi té unes hisendes, per la primera persona que pregunta és per la Mercè. La Mercè és una gentil pageseta que té deu anys i a qui sempre porta regals i dolços.

Anant en el tren, el senyor Pons ho explicava a un conegut del poble.

—I per què se l'estima tan vostre, a n'aquesta nena? — li va preguntar aquest.

—Oh! — féu l'interpel·lat amb un somris —. Que no ho sap, que és filla dels meus masovers?

K. Parró

PER BEURE POC

L'ESCENA es desenrotlla a la Rambla, a les dues del matí. De l'"Excelsior" surt un barriaire, abillat amb smoking i amb una "curda" fenomenal. Fa una d'"eses", que sembla un transatlàntic lluitant amb una tempesta desfeta, i al seu entorn hi han vuit o deu badocs.

—Mireu, mireu! — exclama l'un —. Això passa als que beuen massa!

—No ho creieu pas! — respon el borratxo —. Això em passa, precisament, perquè avui he begut poc!

—Si això és beure poc! — diu un altre.

—I és clar, que és beure poc! Si hagués begut

—Senyoreta! Vol treure la grossa?

—I ara! Què s'ha cregut, desvergonyit?

més, no em tindria dret i m'haurien de dur els guardies a casa!

R. E. Tallet

UN REGALET

REIET meu — deia la xamosa Pilar al seu protector—. Ara que ve el meu aniversari, m'hauries de fer un regalet!

—Un regalet, sí, però, no siguis massa exigenta, noia, que ja saps que vaig molt malament de quartos.

—Oh! No! Si voldria total una tonteria de no res... Mira: m'acontentaré amb un mirall...

—Sí, dona, això, sí! Com el vols?

—I, guanyes molt en aquest hotel, maca?
—El que vostè vulgui, senyoret.

—En vaig veure l'altra dia un de més maco al carrer de Pelail

—I quan val?

—Vuit centes pessetes... Es preciós. A l'entorn, en forma de marc, hi té un armari...

R. Osk Hetta

LA TRANSACCIO

JULIETA!

—Antonet!

—Obre la porta!

—De cap manera! Surto del bany i vaig mig despullada!

—Es igual, dona! Miraré només amb un ull!

K. Briola

LA SUBHASTA

L'ALTRE dia van ésser liquidats, en pública subhasta, uns mobles i altres efectes procedents d'un embarg.

En arribar a la liquidació dels quadres — n'hi havia set o vuit — el subhastador va anunciar:

—Una aquarela anònima!

Es va adjudicar per dotze pessetes. Passaren al quadre següent i el subhastador, portat per la força del costum, anuncià:

—Un pastel del mateix autor!

Bur Letta

LA NEURASTENIA

CADA tarda va a l'"Edén" un senyor a qui els companys han batejat amb el suggestiu nom de "El pebrot", degut a lo vermell de la seva cara. L'altre dissabte, un conegut nostre el va trobar:

—Caram! — li va dir —, Vostè, faltant a la senyora? No m'hauria pensat mai!

—Es per prescripció facultativa — respongué l'altre, amb aquell aplom que gasta quan fa d'home seriós.

—Per prescripció facultativa?

—Sí... Estic molt neurastènic i el metge m'ha ordenat que, per distreure'm, canviï radicalment totes les meves costums!

El Cabrit Audaç

EL PERILL

ESTAVEM a la "Lluna" prenent el vermut amb una colla d'amics i a un de nosaltres se li va ocórrer parlar dels perills de la mar i de la navegació.

—No vos penseu, no, per això — digué un dels nostres companys—. Els rius, les basses i els estanys, per inofensius que siguin, són tan perillosos com el mar. Mireu: jo, una vegada, estiuiejant a França, vaig caure en un llac i estava a punt d'ofegar-me.

—I, qui et va salvar?

—Una anglesa...

—Sí que et va treure d'un perill gros...

—No et diré que no, però el perill que vaig córrer

rer després, va ésser molt més terrible. Figureu-vos que, en agraïment, volia que em casés amb ella!

K. Màndula

UNA DECLARACIO

LA Carmeta, aquell dia, va arribar a casa seva tota contenta.

—Que no ho sabs, mama? — digué a l'autora dels seus dies (no parlo de les seves nits, perquè no tenien transcendència —. En Joanet, el dependent de betes-i-fils de la cantonada, se m'ha declarat!

—Què dius, ara?

—El que sents!

—Però, t'ho ha dit clarament?

—No, però m'ha tirat una indirecta, que no podia ésser més directa.

—Què t'ha dit?

—M'ha preguntat: "Oi, Carmeta, que a vostè li agraden molt els animals?" No tinc pas el més petit dubte de què parlava per ell!

Van Tresca

LA DECLARACIO AMOROSA

UN actiu reporter barceloní — no volem dir el nom, perquè hi haurien tropades — es va enamorar follament d'una empleada de Telèfons, quin encisador caparró veia cada tar-

—Amb llustre o mate?

—Amb el raspall.

da i cada vespre per la finestreta dels telefonemes, quan anava a donar les seves conferències per un diari de províncies.

I el nostre heroi, que era un tímid com tots els grans homes, no sabia com declarar-se a la gentil telefonista.

Una nit, que no hi havia successos, ni notes de jutjat, i que la conferència s'havia de reduir a quatre retalls del "Ciero" i de "La Noche", el xicot va tenir un acudit. Agafà una fòrmula telefònica i hi va escriure una extensa i apassionada declaració amorosa. Un cop signada, se n'anà cap a la finestreta i donà el full de paper a la noia.

Però, oh desil·lusió! Aquesta llegí la lletra, comptà fredament les paraules i va respondre:

—Se'n farà, per servei ordinari, set pessetes amb vint cèntims...

S. Aballot

UN CASAMENT ESPATLLAT

SENTIT a la Borsa, en un moment de calma d'operacions, entre dos banquers:

—Què? Quan casa la seva filla gran?

—Per ara, mail

—I, com és, això?

—Fill, això dels marits, quan es tracta de noies de l'edat de la meva, està més alt que les lliures.

—No tenia vostè confiança en aquell xicot aruïnats?

—Sí, però no hem fet res!

—Ah, no?

—No, senyor! I això que la proposició que jo li feia, no estava pas gens malament. La meva filla gran té trenta sis anys, i jo li donava com a dot mil duros per cada any dels que té. Però el xicot no s'hi va conformar...

—Per què? Que no li van agradar les condicions?

—Les condicions, sí... Però, sap què em va dir?

—No!

—Que encara era massa joveneta i que s'estimava més esperar algun temps!

Van Tresca

EL FANATISME

AL cafè de Novetats hi ha una penya on hi va gent de tota mena: de carrera, de negoci i de renda. Un dels més assidus, és el doctor Matafaluga.

L'altre dia, van sortir a parlar de política.

—Jo — va declarar el metge — en sóc contrari. No hi ha cosa que em faci més ràbia que sortir al carrer i veure una d'aquelles manifestacions on tothom crida: Visca Fulana! Visca Mangano!

—Home! Naturalment que vostè no pot sentir cap visca! — li respongué un senyor que és representant de formatges —. Com que vostè és metge

B. Orrango

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns enviïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires lectors de LA TUIES. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pells", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'àpit!

UN DESENGANY

SON les cinc de la tarda. El "Lion d'Or", que ja deuen sapiguer vostès que s'ha tornat a obrir, està quasi bé desert. En una de les taules del fons, una meuca batxillera llegeix "La Vie Parisienne", tot xarrupant un "mantecado".

Quan més distreta està llegint, arriba una altra xicoteta, que per l'aspecte que té, deu pertanyer al mateix gremi.

—I doncs, noia — pregunta — com te va anar, aquell jove d'ahir?

—Molt malament!

—Molt malament? Que no va ésser generós a l'hora de la propina?

—No, noia! No li vaig poguer treure ni gota!

Ark Heta

QUESTIO DE GUSTOS

EN Robert — no confondre'l amb el popular dibuixant — és un xicot la mar d'elegant, que fa furor a les pistes de tennis, a les curses de cavalls i a totes les festes estiuenques. Quan arriba a algun lloc, sembla talment que surti de la capsa: afaitat de fresc, sense una arruga als pantalons, amb les sabates que semblen un mirall... En fi, un

veritable Adonis. Ah! I perfumat sempre com una cortisana de vint-i-cinc pessetes.

Dit això, aviat comprendran vostès que en Robert té que fer d'allò més conquestes femenines.

Lo més escollit de cada colònia "veraniega" està que es derriteix per ell, i en Robert, que coqueteja igual que una senyora de món, avui té una parella, demà una altra...

Dissabte, una xicoteta coneguda seva, li va dir:

—Caram, Robert! Vostè ha canviat de perfum!

—Sí... En això, faig com les meves amigues...

—Ah, sí?

—Sí! Abans preferia la violeta, i ara em tiro a la rosa!

Tit Hella

A L'IMPERIAL

SUPOSEM que vostè, llegidor, no ignora que en aquests temps, un hom — que diuen a "La Veu" — es pot divertir molt per pocs centims, o per res si gasta passi de tranvia. Com? Molt senzillament. Pujant a qualsevol tranvia que tingui imperial a l'hora de les empentes i quedant-se a la plataforma.

Quan alguna damisel-la o alguna dama pugen cap a dalt a cercar un xic de fresca, Mare de Déu, i quins espectacles que s'hi veuen! Sort dels imperials n'han tingut els que anaven als music-halls del Paral·lel a recrear la vista, que sinó, amb l'epidèmia de moralitat que ara s'ha desenrotllat per aquells indrets, haurien emigrat, segurament, cap a altres terres més hospitalàries.

Diumenge, servidor se n'anava cap a la muntanya, a oxigenar-se un xic, quan a la plataforma d'un tranvia de la línia de l'Avinguda del Tibidabo, vaig trobar, guaitant com un espieta, a n'en Tolrà, el meu antic company d'Institut.

—Caram! Tu per aquí? I aprofitant el temps, oi?

—Home, ja veuràs... — em respongué —. Per tu, que ets un mal pensat, potser sí...

—A veure si ara voldràs negar que estàs aquí a veure si passa algun garrot de cuixa!

En Tolrà se'm quedà mirant.

—No ho creguis pas! Siestic aquí, és amb mires més elevades!

R. Osk Hetta

EL PAPER DE L'ACTRIU

D'AIXO que anem a contar, ja fa una colla d'anys. Va passar en un teatre del Paral·lel, ja desaparegut, o millor dit, reformat i canviat de nom, de manera que si el seu primitiu constructor tornés de l'altre barri, gairabé ja no el coneixeria.

S'acabava d'estrenar un vodevil en el què la primera actriu sortia amb sis "deshabillés" diferents, durant les diverses escenes de l'obra. L'èxit, com és natural, havia resultat una cosa monumental. L'autor, l'empresari, els còmics, l'home de la conxa, els tramoyistes, tothom n'estava d'allò més content.

—Quin exitàs! — repetia la primera actriu, assenyalant el teló —. Ja l'han hagut d'aixecar sis vegades!

Entre els il·lustres plumífers que estaven allí fent crítica pels seus respectius diaris, n'hi havia un, que llavors era molt de la broma i que ara es dedica a fer de cronista seriós.

—Sí, sí! Té raó! — va dir —. Però, de tot això, no n'atribueixi els mèrits a ningú més que a vostè!

—No exageri!

—Li asseguro que qui l'ha fet aixecar, ha estat vostè!

K. Màndula

L'ELOGI

EN un popular music-hall del Paral·lel, acabava de debutar una ballarina clàssica, que, en dir dels que hi entenien, ho feia molt bé. En dir aquests mots, em refereixo a la dansa, perquè, en tot el demés, jo, que sóc discret, no m'hi fico.

Arribà la nit del debut, anunciat amb cartells pels carrers, als diaris i retolets de bombetes elèctriques i a n'aquell local va congregar-s'hi un públic d'artistes, escriptors, pintors, periodistes i gent de teatre.

Cadascú hi deia la seva!

—Quina dona més bonica! — feia l'un.

—Quins vestits més rics! — ponderava un altre.

—Quin conjunt més armoniós! — mormolava el tercer.

Per fi, un dibuixant, que se la menjava literalment amb els ulls, va dir:

—Quina puresa de línies!

Un cronista de la vida de nit, que per lo vist sabia molt bé de què anava, se'l va quedar contemplant en sentir aquells mots, i li engegà la següent resposta:

—Doncs, miri: és l'única puresa que li queda...

El Cabrit Audaç

EL TRACTAMENT

ANEM a contar una anècdota del gran Nandu Bayés, a qui la mort se'ns endugué prematurament, privant-nos d'un bon amic i d'un gran "meteur en scene".

S'acabava d'inaugurar el "Principal Palace" i estava sopant amb una xicota un individu que amb la guerra estava guanyant els calers que volia, encara que de manera no gaire recomanable.

Com tots els polls reviscolats, gastava un orgull insuportable i no feia més que mirar a n'en Bayés, com dient-li: Ja ho veus, ara, com em gasto la plata!

Van tocar les dues del matí. El "parvenu" digué a la xicota:

—Anem a "Villa Rosa"?

—Per això, haig de demanar permís a don Ferran — va fer ella.

—"Don" Ferran? Vaja, dona, vaja! A n'aquí, per als que el coneixem, "en" Ferran no pot ésser més que "en" Ferran!

Aquest ho va sentir tot, però va fer el desentès. Al cap d'un moment, la papallona, del braç del seu amic, se li va acostar:

—Miri — li digué —. Voldríem anar a "Villa Rosa"... Com que Don Josep, el senyor que m'acompanya, diu que a n'aquí ja hem begut prou...

En Bayés es va quedar mirant de dalt a baix a don Josep.

—Està bé, noia: ves-hi, però un altre cop, tingues en compte que, per els que coneixem al teu amic, don Josep no pot ésser més que don Bassas!

No va dir això, precisament, però pronuncià un altre nom que, si no sona igual, té la mateixa olor...

El Noctàmbul Indiscret

ENTRE AMIGUES

ES a dir, que la Pepeta ha deixat l'Eduard per en Carlets?

—Sí, noia.

—Doncs, no sé pas què hi veu, perquè en Carlets no es pot pas comparar amb l'Eduard!

—Vols dir que no?

—Es clar que no! Ni de bon troç!

B. Orrango

Conte premiat en el número passat:

EL PERDO.

—No sé per quin decidir-me: en Lluís em té boja i en Rafel tarumba. Decididament: posaré dues hores diferents de recepció.

L'EXPOSICIO DE DESNU

FA pocs dies, un amic nostre va organitzar en una de les sales artístiques més conegudes de Barcelona, una exposició de les seves obres. Quasi tot eren desnús, i els models respectius, *varies meuques de lo més caret que corre* per aquesta Barcelona dels nostres pecats.

El nostre amic està molt ben relacionat amb la bona societat barcelonina i, al cap de pocs dies d'obrir-se l'exposició, es trobava en un dels "tes" de moda del "Ritz", on una senyoreta amb títol nobiliari el va saludar.

—Ha anat a veure la meva exposició? — interrogà el pintor.

—Sí, senyor...

—I què li ha semblat?

—Veurà, veurà... Vostè és un artista eminent... Això és indiscutible, però, pinta unes coses... i tria uns models un bon xic immorals.

—I ara! No ho cregui! — respongué el pintor. El que faig en triar com a models aquelles dones, és exposar-les a la vergonya pública...

Niel

NO HI HAVIA DUBTE

LA Carolina estava boja pel seu marit. En tenia motius, perquè en Joan, que aquest era el nom del company de la seva vida, era allò que es diu un bon noi i, a més, honrat, carinyós i treballador.

De tan sortosa unió, tenia per força que sortir-ne quelcom que dongués feina a la llevadora, al registre civil i als fabricants de bolquers. Vull dir, doncs, que la Carolina va donar al seu marit, trenta dies justos després de la nit de nuvis, la nova joiosa de què semblava que "hi hauria algo". I, ja ho crec, que hi va haver "algo"! Només calia mirar-se, algun temps més tard, la cintura de la dona, per convèncer-se de què no s'havia equivocat i que no trigaria, suposant que no hi hagués destorb, en celebrar-se un bateig.

Una tarda, en Joan estava al despatx i, com que no tenia gaire feina, es va posar a parlar amb un company, al que començà, com acostumava sempre, a fer-li el-logis de la seva dona.

—Tens raó de parlar així, noi! — va contestar l'altre —. Perquè la teva dona, n'està molt, de tu.

En Joan escoltà al seus company, i respongué, tot rient:

—Ja ho crec! De sis mesos i mig!

Von Bent

CORREU SECRET

Espantaleon D'Ormit. — Li aprofitem "El perill" i "Semblança funesta". El de la contrarietat que va sofrir aquell senyor a qui donaren per baix, es va publicar quasi igual no fa gaires números. *Van Tresca.* — A vostè ja sab que el considerem com si fos de casa. Vol dir que jo, ja ho sab, disposi. *F. Orrolla.* — Sí, senyor, té més raó que un sant, però vàrem badar. Va aquesta setmana. *Ark Heta.* — Surt al número. *K. Parro.* — Serà publicat. *Tít Hella.* — Ni que ens oferís una plaça a l'Exposició. *Tito.* — Veurem d'inquibir-ho.

—Però, on vas, tan de pressa?

—A cànn Dutrem, dona. Vaig a buscar un fiasco d'EROTYL!

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la IMPOTENCIA i la NEURASTENIA, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament.

Venda a l'engròs i detall: Alt de Sant Pere, 50, farmàcia del Doctor W. DUTREM, Barcelona

HAN vist vostès res que distregui més que una crònica de societat? No, oi? Llegeixen aquest retallet, que hem fusellat d'un rotatiu molt important, quina redacció està a la Rambla de Caputxins: "Fué una fiesta encantadora, en la que los distinguidos aficionados que tomaron parte, demostraron grandes cualidades para el arte escénico. Fulanita de Tal, interpretó a maravilla su papel de niña cursi."

Veu's aquí com una volta, per pura casualitat, l'ha encertada plenament dient la justa veritat.

EN una revista tècnica de cine, llegim el següent anunci: "Película virgen, legítima, perforada."

Ja feia bé aquella vella que no es volia morir, sempre se'n senten de noves i les que hi han per sentir!

AL carrer de Balmes, baixant a mà dreta, hem llegit el següent retol, que no té desperdici, damunt d'una botiga de queviures: "La joben América."

Del retolet en qüestió, tan digne és d'admiració, l'ortografia que gasta com l'imaginació.

HEM tornat al "Folies Bergère", perquè a nosaltres ens agrada re-

petir quan el tall és tendre i el plat suculent, i les senyores d'aquella casa es mereixen tota la comparació.

Per exemple: la Maria Aixelà, no es pot comparar a un dinar del "Suïc", amb postres i tot?

I no s'estimarien més vostès a la Maria Aixelà que un brenar a la Barceloneta?

I de la Nagrita, què me'n diuen? I de la Palacios? I de la Zingarita? Ai, senyors, que no puc tirar endavant, puix em venen rodaments de cap, i quan a un li venen, no està pas per cabòries!

"De payés a comerciante", a tots segueix agradant, i per això cada nit la concurrència és molt gran.

A can "Royal Concert", hi treballa la Nati de la Rosa. Cada cop que sento aquest nom, evoco la visió d'un plat de nata amb maduixes, o de maduixes amb nata, que ve a ésser el mateix. Perquè, creguin que les maduixetes que se li marquen a aquesta noia, són d'aquelles que fan treure el cop, com l'arnica o l'aigua timolada.

També hi ha la Soldevila, que és una noia ideal, a qui cantarem un dia un poètic madrigal.

LA gentil Marguerideta Vila continua triomfant a l'"Apolo Palace" Es una noia que cada dia està més bonica i més jove, i això que té tres criatures. Vostès n'hi haurien fet una, oi? Coses de la joventut afi-

cionada a l'escudella que els hi serveix veix aquest humil obrer del ram de l'alimentació!

També hi ha un gavadal de noies boniques i ben proveïdes que a un el fan posar de malhumor, en el bon sentit de la paraula.

Sort que s'hi està fresquet, i aixís un es pot calmar, puix no sé on aniríem d'altra manera a parar.

L'Afarta Pobres

PATI BLAU

Tot home de bon paladar, ha de concórrer al.

PATI BLAU

on hi trobarà els millors
Café-Fiambres-Mariscs - Xarcuteria

Las Once Puertas

Els millors mobles i a més bon preu, es venen a llargs plassos

RONDA SANT PAU, 59

GARGANTA
Pastillas **CERDA**

Angines - Atonia

Ronquera

Venda: _____

SEGALA i FARMACIES

PAGEOL
Cura la blenorragia

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbsrà, 27

Ascensor

Tèlèfon 5221 - A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 pts. — Reserva absoluta.

Mont d'Or Meublée

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6

al costat del Teatre Circo Barcelonés

Tèlèfon 4668 - A.

LA MASCOTA

Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques - Sense rival -

PROVEULES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1, SAN RAMÓN, 1-BARCELONA

IDEAL MEUBLÉE

Tèlèfono 1186 A.

Espléndidas habitaciones con todo el confort moderno : Cuarto de baño : Servicio a todas horas

GINJOL, 3 : (Junto Pl. Teatro)

PANYERIES SALMERON

Estalviareu un 70 per 100

CARRER SALMERON, 13

LA MUNDIAL

MARCA REGISTRADA

NO 781 9 00497...

Passau per LA MUNDIAL abans d'anar al bany; adquiriria un salvavidas per no anar a fons : Lavatges per a després del bany. Casa de curació pele que ensopegan. Polvos per matar cabres de dotze potes.

CABRES si en teniu i voleu que fugin esverades com si veies sin el llop, compreu la **LOTION LADIL** que la trobareu per **DOS PESSETES**, al

Carrer de l'Unió, n.º 5, Faribol

La Novela Pequeña

surt els dimecres

NOVEL·LETES
SENTIMENTALS

64 planes 20 cèntims

SARNA (RONYA)

es cura en deu minuts amb

URETO CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86 i
centres d'específics
BARCELONA

PURGACIONES

uretritis y toda clase de flujos de las vías génito urinarias, así del hombre como de la mujer, se curan pronto y bien con las conocidas

GRAJEAS AUSTI

cuyos resultados se notan a las primeras tomas

Casa Segalá, Rambla las Flores, 14-Barcelona

ESTABLECIMIENTOS DE
HIGIENE Y BELLEZA

BAÑOS ROMANOS

Primera y única casa en España de higiene moderna, montada a todo confort - - Baños de higiene y belleza

Exclusión de medicinales
ABIERTO DIA Y NOCHE
- Conde Asalto, 16 y 18 -

¡No más inyecciones!! ¡No más molestias!!

Enfermos de **SIFILIS** crónica o hereditaria, pueden curarse sin ser notada su enfermedad, con los

Comprimidos GIBERT

Descubrimiento reciente y sensacional, destinado a revolucionar al mundo médico y la terapéutica. El más enérgico depurativo de la sangre.

LA CAJA DE 50 COMPRIMIDOS: PTAS. 7'50

En venta: Farmacias: Sarriás, Plaza Santa Ana, 9. — Tarrés, Cármen, 84.

— Segalá, Rambla de las Flores, 14, etc.

—El meu marit diu que gasto massa amb roba. Em sembla que ja no és possible economitzar-la més...